

Kita pusė: Virginija Puronienė apie muziką, meilę, buitį ir Vilių

„Galiu tiesiai pasakyti – Vilius yra labai sąžiningas ir patikimas žmogus. Už kitokio aš ir nebūčiau tekėjusi“, - po beveik trisdešimt šešerių metų santuokos prisipažįsta Virginija Puronienė.

Vadimo SIMUTKINO nuotr.

Romualda URBONAVIČIŪTĖ

Skambina Puronas Puronienei: „Mylimoji, nueik į mano kambarį, paimk ketvirtą knygą iš antrosios lentynos, atversk 516-ąjį puslapį ir perskaityk aštuntąją eilutę nuo viršaus“. Puronienė nueina, knygą paima, eilutę perskaito, o Puronas vėl prašo: „Atleisk, mylimoji, ne tas puslapis – atversk 296-ąjį ir perskaityk trečią eilutę nuo apačios“. Puronienė padaro, ko prašyta, Puronas apsidžiaugia: „Dabar jau gerai – dar kartą perskaityk, kad spėčiau užsirašyti...“

Tai ne anekdotas apie įžymų Šiaulių menininką, o tikra Virginijos Puronienės papasakota situacija, kurioje išryškėja ir judviejų 36-erių metų bendro gyvenimo istorija, ir fenomenali kūrybingo dizainerio atmintis.

Nors ir nelabai noriai Virginija Puronienė sutiko papasakoti daugiau ir apie santuoką, ir apie save:

- Aš ne visai šiaulietė – gimiau Užventyje, gyvenau Kuršėnuose, o kai mirė mama (man buvo 6 metukai), tėtis su mumis trimis, mano seserimi, broliu ir manimi jaunėle, persikėlė į Radviliškį.

Tėvelio dėka pirmos klasės nelankiau,ėjau tiesiai į antrą, nes mokėjau skaityti ir rašyti. Pradinėse klasėse mokiausi gerai. Tėtis už kiekvieną penketą duodavo rublį, dažnai net neprašydavo to įrodyti dienoraščiu. Pasitikėjo. Mudu su vyresniu broliu sėkmingai uždarbį išleisdavome „mūriuke“ nusipirkę saldumynų. Keistokas smetoniškos pedagogikos dvelktelėjimas?... Mokiausi ne dėl rublių ar saldainių.

Esu vargonininko vaikas, tėveliui ne kartą padėjusi groti Mišių metu, daug kartų jį pavadavusi studijų metais ir vėliau, jau dirbdama institute.

Todėl man ne tas pats, kokia muzika ir kaip skamba šiuo metu bažnyčioje. Tyliai pakritikuoju, išgyvenu kartais dėl nukrypimo nuo kanonų, dėl to, kad bažnyčia nebegieda, o tik pasyviai klausosi lyg koncerto,

pasigendu ir dvibalsiškumo. Vargonininkų mokyklos nėra, taigi, kaip kas moka... Profesionalumo muzikantams netrūksta, bet bažnyčioje to nepakanka.

Taigi nuo mažens važinėju į Šiaulių vaikų muzikos mokyklą mokytis groti smuiku, nes Radviliškyje tokios mokyklos nebuvo. Buvau jau tada be galo savarankiška.

Paskui įstojau į Šiaulių aukštesniąją muzikos mokyklą mokytis dirigavimo, Vilniuje – į konservatoriją (dabar – Muzikos ir teatro akademija), kur ir baigiau chorinio dirigavimo studijas, o 1972 metais gavau paskyrimą į Šiaulių pedagoginį institutą.

Iš prigimties esu romantikė, bet jaunystėje mėgau greitį – studijų metais sėkmingai vairavau motociklą. Šiaulių universitete dirbau apie trisdešimt aštuonerius metus: dėsčiau įvairius muzikinius dalykus, dirigavau merginų chorui „Pavasaris“.

Mėgau darbą, sekėsi – man Dievas davė absoliučią klausą.

Jau dveji metai nebedirbu – nunyko universitete mūsų katedra. Nei studentų, nei poreikio. Dirbu Moksleivių namuose su įvairaus amžiaus vaikais – grojam, dainuojam. Tuo dabar ir džiaugiuosi.

- Kada ir kaip tapote Purniene?

- Tada dar neseniai buvau pradėjusi dirbti institute, kai buvo linksmas studentų vakarėlis. Atsitiktinai į jį atėjo Vilius, dar jaunas, nesusiraukęs. Sėdėjo nuošaly...

Paskui mudu susitikome gatvėje – jis mane pakalbino ir man pasidarė įdomu. Buvau draugiška, linksma mergina, bet žinojau savo vertę. Todėl Viliui dėl manęs reikėjo šiek tiek pakovoti. Jis kartais net stovėdavo po mano langais Dvaro gatvėje, šaukdavo vardu, bet juo nesidomėjau. Kai susidomėjau, pradėjau laukti, kad į svečius užeitų.

Ir pati į Viliaus bendrabutį Gluosnių gatvėje užbėgdavau.

Kartą ateinu, o jis ir sako: turiu tau dovaną – pažiūrėk šaldytuve, paruošk lėkštutes, peilį ir šakutes.

Pažiūriu – ogi į laikraštį suvyniotas labai gražus raudonas rankinukas. Iki šiol jį turiu.

Kitą kartą radau didžiulę, neįtikėtino grožio azaliją – visas rožių krūmas tarpduryje pastatytas. O šalia - smulki ranka rašyta instrukcija, kaip ją prižiūrėti, laistyti, nevalgyti.

Tokius dalykus Vilius mokėjo, mėgo daryti, stebinti.

Pasipiršo Vilius atsiklaupęs, todėl nieko kito nebeliko daryti – atsidusau ir sutikau. 1976 metų gale, Naujųjų išvakarėse, vestuvės Šiauliuose buvo kuklios.

Išduosiu paslaptį – tikroji santuoka įvyko kitame pasaulio krašte – Marijampolės bažnyčioje, kur nebuvo nereikalingų akių.

Susinešėme tada, ką turėjome, į Viliaus studiją. Džiaugiamės savo pirmaisiais namais ir dukryte.

Draugai nuolat atėdavo, bet namuose niekada jokių puotų, balių nekeldavome, nes ir Vilius, ir aš negeriantys.

- O kaip buities darbus, vaikų priežiūrą pasiskirstėte?

- Pasiskirstėme: Vilius kūryba užsiėmęs, o aš „viską moku, viską galiu“. Juk neturėjau mamytės, pati išmokau savarankiškumo ir atsakomybės.

Vilius prie buities darbų kažkiek prisidėjo, bet šiaip didžioji dalis teko man. Jei vaikutį vakarais palikdavau Viliui, savo nuostabai parėjusi rasdavau vaiką gyvą, pamaitintą, Vilių, kažką piešiantį, lopšį supantį, ir krūvą vystyklų.

O jei man – po trijų valandų koncertas, o vaiko palikti nėra kur, nes Vilius negali išeiti iš kažkokio posėdžio ir kiti užsiėmę?.. Lakstau, ieškau draugių, kad valandėlę pažiūrėtų, paskui perduotų Viliui.

Apskritai mūsų abu vaikai augo labai demokratiškoje aplinkoje: nei mes juos labai bardavome, nei ką, tik kartais kokį griežtesnį žodį pasakydavome.

Ir dėl jų dūsauti niekada neteko. Ir dukrą, ir sūnų bandėme į muziką nukreipti, jie porą metų muzikos mokyklą palankė, bet abu tapo architektais. Sūnus Londono magistrantūroje papildė specialybę garso režisieriaus profesija. Abu gyvena Vilniuje.

Ir dėl maisto jokių problemų niekada nekildavo, nors Vilius be kiaulienos lašinių negali nė dienos, o aš su vaikais labiau mėgstame liesą ir švelnaus skonio valgį.

O štai mūsų buto remontu užsiėmė tik Vilius. Remonto projekto su manimi nederino, nes tuo metu aš laukiausi sūnaus ir pati nelabai kišausi – užeidavau, pažiūrėdavau, ir viskas.

Gerai Vilius viską padarė, ilgam.

Tuo metu, kai ruošėmės įsikelti į šį butą, Viliui pasiūlė butą ir darbą Klaipėdoje. Tačiau užkopėme čia laiptais ir pasakėme: norėtūsi čia pagyventi – toks jis nestandartinis, toks erdvus. Taip Šiauliuose ir likome.

- Pasipykstate, pasibarate?

- Pati stebiuosi, nes neprisimenu, kada paskutinį sykį pykomės. Gal prieš penkiolika metų. Gal esame ir vėliau apsipykę, susiginčiję, bet barnių tikrai neatmenu.

Kai Vilius iš darbo parsinešdavo kokių negandų ir norėdavo išsilieti, patylėdavau. Juk pažįsti žmogų, žinai, kad vis tiek neatsakys. Daug Vilius ir nepasakoja – širdy laiko.

Vilius ir namuose šmaikštus, juokauja, bet ir aš – nepėsčia. Be to, aš rami, nes žinau, kad Vilius niekada nieko nenori įžeisti, o ir pykčio ilgai nesinešioja

Kviečiu Vilių kartu pavaikštinėti, o jis vis neturi laiko (ir noro, žinoma). Todėl pasišaipiau: „Jei išeitum su manimi pasivaikščioti, turbūt vasarą snigti pradėtų“.

Kartą neįprastu metų laiku pastebėjau, kad sninga, sakau Viliui: „Pažiūrėk, sniegas!“, o Vilius atsako: „Kažkas žmoną išsivedė pasivaikščioti...“

Sergantį, gulintį Vilių bandau apkamšyti ir sakau: „Koks tu sunkus, jei susirgtum, keturiese tavęs nepaverstų“. Vilius: „Matai, keturiese nepaverstų, o man vienam apsiversti reikia...“

Dėl moterų dėmesio ir dėmesio moterims jaunystėje gal ir pasitaikydavo priekaištų, bet šiaip vienas kitam mes neįjautėme pavydo.

Menu lemtingą dialogą, įvykusį iki vestuvių: „Jei sužinosiu...“ - „Nesužinosi...“ Dar iki šiol nesužinojome...

Nors yra buvę situacijų: su vienu savo labai geru draugu užsimiršę visą naktį prašnekėjome. Vilius laukė laukė, nesulaukė. Kai grįžau – ir jokio priekaišto nesulaukiau.

Abu turime absoliučią laisvę – maža ką pakalbinsi ar apkabinsi. Rimtų nesusipratimų nebuvo.

Šiaip aš juokiuosi, kad Vilius namo pareina visada. Ir net jis dažniau mane informuoja, kada pareis ir kur išeina, nei aš – jį. Tiesiog pasitikime vienas kitu ir nuolat neklausinėjame, kas, kur, kada.

Vilių dėmesys nevargina – einu su juo gatve, o jis vos ne kiekvienam: laba diena, laba diena... Arba sėdi kavinėje, šurmuly, bendrauja su keliais žmonėmis iš karto – taip ir valandos aš neištverčiau, o jį, matyt, tai išjudina.

- Sunku būti kūrybingo vyro žmona?

- Aš niekada nesijaučiau esanti Viliaus šešėlyje. Niekada. Turėjau ir kūrybinės veiklos, ir garbingų pareigų. Namie buvau mama, žmona.

Taip, Vilius labai kūrybingas, jo mintys viena kitą veja: vieną darbą pradėjęs ir jo nebaigęs jau planuoja kitą, bet reikia pripažinti – visus darbus užbaigia. Man pasipasakoja, ką veikia, ką kuria, ypač dabar, kai mes vieni. Grįžta vakare, sueiname abu, vienas kitam ką patariame.

Iš Viliaus ir gerų patarimų gaunu – apie muziką ar apie kitą dalyką.

Kai Viliaus kūryboje man ne viskas patinka, argumentuotai išdėstau savo nuomonę. Ir štai dabar iš paskutinės jo ruošiamos knygos įkalbinėjau vieną pastraipą išmesti, nors jis laikosi savo. Mudu su Viliumi greičiausiai esame iš tų, kurie žiūri ne tiek vienas į kitą, kiek viena kryptimi. Užsiimame kiekvienas savo veikla vienas kitam netrukdydami, kai reikia, pagelbėdami, patardami. Žinau, kad visada savo žmogumi galiu pasitikėti, jaučiame vienas kitam pagarbą. Manau, tai svarbiausi svertai, lemiantys bendro gyvenimo kokybę. Matyt, esminiuose klausimuose esame labai netoli vienas kito.

„Nepatikėsite, bet iki šiol mane Vilius vadina Mylimąja. Aš jį pačioje pradžioje, aišku, vadindavau keliais mažybiniais vardais, bet dabar - tik Viliumi“, - šypsosi Virginija Puronienė.